

Honfoglalás

*Én füvek és búzák forrásvidékéről
vagyok. Pipacs-forradalmárokkal jöttem
Európába. A dombokon ezeréves akácok,
István király pogány előőrsei.
Napsütés-fekete bivalyok*

*húzzák a hajnalt. Özönlének nyomukban
a proletárok. Homlokuknál sirály-szél
zokog. A jégeső-penészes földeken
felravatalozva a kenyér.
Virrasztják a jegenyék.*

*Hatalmas égitest-napraforgók csikordulnak.
Hamuhodó arcomat nézik. Összeczárva
egy almafával énekelek a kés udvarában.
Szekercés-Dózsák, rohamozó
tizenkilences vöröskatonák*

*kráter-léptei dübörögnek. Letelepedni
végre az Alföldből kiásott
Horthy-koponyák között. Haza, haza
a törvénykező történelem útjain
erdőtűz-csillagok alatt.*

Gyertyák

*Feleségem három gyereket szült.
Kettő halott.
Arcomnál hervadtak el a madarak,
jegenyék. Sugárzó fájdalom*

*roncsol. Árvaság-Nesszusz-ing
lobog rajtam.*

*Megfagyok ebben a városban.
Nincsen-ajtómon kopogtatnak.*

*Mint a magzatvíz ömlik a teli
holdból a szél.*

*Álldogálok a süvöltő huzatban.
Minden csupa szöglet, perem, él.*

*Egyetlen éjszakák egy életre.
Könnyből sírhant.*

*Ki kéne fizetni a sírásókat.
Eloltani végre a villanyt.*

K I S S B E N E D E K

Busó

*Magamat én is rontottam, martam,
nemcsak a cselek, szelek —
Csontig busó így lettem én.
Ijesztek lányt és tábortüzet.*

*A tábortűzhöz nem illek én.
Vihar szikráztat kovaeket.
Tábortüzek víg busó-maszkja
nem pácolhatja a fejemet.*

*Én busó vagyok, füstös, valódi.
Vicsorgok ha nevetek.
Tábortüzekhez sehogysem illek.
Ne hívjatok hát. Én nem megyek.*

*Arcomat nyúznám meg, csak egyszer
ülhetnék vígan ott veletek —
de a csontom is busó csont már.
Takarom, rejtem a fejemet.*

*Lányokon túli vizek tépnek.
Zengenek rétek, lányszigetek —
szenes totemként visz már a tenger.
Héj! visz a tenger egy totemet!*